

Catalunya ha estat afaiçonada pel cristianisme: el geni del nostre poble, la nostra cultura, la nostra llengua, la nostra cosmovisió tenen, indubtablement, unes arrels cristianes.

El nostre compromís com a ciutadans i cristians ens empeny a treballar pels drets de les persones que componen la nostra nació, no tan sols a títol individual, sinó també com a col·lectivitat, és a dir, com a poble i nació.

Arrelem en una tradició civil i eclesiàstica que ha contribuït a mantenir i a intensificar al llarg dels temps la dita consciència, malgrat que una munió de decisions i circumstàncies alienes reiteradament l'han intentat, en va, anul·lar.

El bisbe Torras i Bages, a *La tradició catalana*, afirmava: “El més necessari és fomentar la substància de la Pàtria.”

Carles Cardó, a *Les dues tradicions. Història espiritual de les Espanyes*, formulava: “Fem que Catalunya, més que proclamar-se, sigui intensament en tots els ordres, car contra l'ésser no hi ha res que pugui...”

Els bisbes catalans manifestaven al document *Arrels cristianes de Catalunya*: “Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats han de ser respectats i, fins i tot, promoguts pels estats, els quals de cap manera no poden, segons dret i justícia, perseguir-los, destruir-los o assimilar-los a una altra cultura majoritària. L'existència de la nació catalana exigeix una adequada estructura juridico-política que faci viable l'exercici dels drets esmentats..”

I, en ocasió del vint-i-cinquè aniversari del document anterior, en el text intitulat *Al servei del nostre poble*, els bisbes afirmen: “Igualment, en continuïtat amb els nostres predecessors, reconeixem la personalitat i els trets nacionals propis de Catalunya, en el sentit genuí de l'expressió, i defensem el dret a reivindicar i promoure tot el que això comporta.”

Atès que avui, també, la nació catalana es veu impedida sistemàticament d'exercir els seus drets, el nostre poble viu, de manera més intensa que en temps no tan llunyans, la consciència de la seva peculiaritat i especificitat. Aquesta consciència va acompanyada d'una ferma voluntat que Catalunya assoleixi la plena sobirania.

El pensament social cristià ens aporta una rica argumentació que legitima, pel que fa el nostre cas, la dita voluntat, en fer-nos copsar que:

- Les persones som configurades per la cultura; una cultura que es desenvolupa en el nostre territori concret en el qual els elements geogràfics, històrics i ètnics s'imbriquen d'una manera original i irrepètible; una cultura que palesa la sobirania fonamental de la nostra nació i que no hem de permetre que degeneri en una presa de qualsevol interès polític i econòmic;
- La nostra llengua, per a uns apresada en el si de la família, incorporada des de la societat, per a uns altres, ens possibilita d'esdevenir membres de la nostra nació; una llengua que en vehicula les experiències i conquestes civils i polítiques, portant la marca dels nostres sentiments, de les nostres lluites i de les nostres aspiracions;
- La nostra nació serà veritablement lliure quan pugui configurar-se com a comunitat determinada per la unitat de cultura, de llengua i d'història, i conviure en plena llibertat i igualtat amb la resta de pobles del món.

- El dret del nostre poble, com el de tots, de disposar d'ell mateix, de ser responsable dels propis afers i de ser subjecte del seu esdevenidor ha de ser respectat per raó de justícia;
- La vivència de la llibertat que, com a individus i com a poble, cerquem és un gran repte per al nostre creixement espiritual personal i per a la vitalitat moral de la nostra nació; la fidelitat a la nostra pertinença nacional posseeix també un caràcter religiós.

La consciència cristiana ens insta a voler per a la nostra nació una convivència civil basada en la veritat (reconeixement dels drets i deures humans), en la justícia (respecte dels drets aliens i compliment de les obligacions pròpies), en l'amor (sentir com a pròpies les necessitats alienes) i en la llibertat (instauració d'un sistema que s'ajusti a la dignitat del ciutadà i en possibiliti l'acció responsable).

Considerem, a més, que la sobirania plena del nostre poble possibilitaria una vivència i un anunci més autèntics de la dimensió particular de la nostra fe, sense perjudici de la seva universalitat.

Per tant, com a cristians, ens sentim legitimats moralment a opinar i a actuar amb vista a l'assoliment de la plena sobirania de Catalunya. Aquesta opció no comporta enemistat envers cap altre poble. Ben al contrari, es tracta d'assolir un desenvolupament com a nació que ens possibiliti de responsabilitzar-nos dels nostres actes mantenint una relació d'igualtat i de respecte i de solidaritat amb la resta dels pobles del món.

En aquest actuar, ens incorporem i convidem a treballar, conjuntament amb altres conciutadans, en el marc de l'Assemblea Nacional Catalana, per empentar fins a assolir l'estat propi dins la Unió Europea.



www.cristians.cat
cristians@assemblea.cat